

holdt Militær i Beredskab til Brug overfor danske Borgere — jeg sigter naturligvis til den Tid, da jeg var Medlem af Ministeriet. Jeg har derimod nogle Gange deltaget i Afgørelser, der gik ud paa at hindre Militærets Indblanding i Uroligheder, der foregik. Der var visse Dage, hvor nogle mindre Befolkningsgrupper arrangerede nogle Løjer omkring ved Grønttorvet og stenede „Social-Demokraten“. Da det kunde være betænkeligt, hvis Militæret i stor Mængde kom ud paa Gaden med den sædvanlige Bevæbning — det er jo ikke saa længe siden, vi har erfaret, hvad det fører til, naar man lader disse Folk løbe omkring med skarpe Vaaben —, blev der truffet Foranstaltninger, som jeg har givet min Billigelse. De gik ud paa, at det militære Mandskab saa vidt muligt skulde holdes inde, saa at det ikke fik Lejlighed til at komme ud med Vaaben og paa en eller anden Maade blande sig i Urolighederne.

Den højtærede Justitsminister talte et Par Spalter i Rigsdagstidende om vort elskværdige Politi, og det hele var begrundet i de Linier, jeg før læste op, altsaa i den Advarsel, jeg havde rettet til Ministeriet. Der forelaa nemlig ikke andet — men den højtærede Justitsminister fandt altsaa Anledning til at holde en lang Tale om vort elskværdige Politi og endte med at sige: Lad os saa lade være med at rakke ned paa Politiet. Maa jeg spørge den højtærede Justitsminister: Hvem har rakket ned paa Politiet? Jeg i alt Fald ikke, det har jeg ikke haft nogen som helst Anledning til ved denne Lejlighed. Er det for at skjule Tomheden i den omfangsrige Tale, at der skulde et Par Spalter ind om Politiet? Jeg synes, man skal lade være med at skabe sig, hverken rakke ned paa Politiet eller beskyldte andre for at have rakkert ned paa Politiet. De mange Ord om Politiet har jeg ingen som helst Anledning til at opholde mig ved, udover denne Tilbagevisning af Beskyldningen for at have fornærmet Politiet.

Men der fandtes i den Tale, som den højtærede Justitsminister holdt, et andet og mere besynderligt Afsnit end det, som jeg her har nævnt. Den højtærede Justitsminister talte nemlig om, at jeg havde udeladt mine Bemærkninger om Militæret i mit Referat i „Social-Demokraten“. Nu ved den højtærede Justitsminister selvfølgelig udmærket godt, at jeg ikke er Rigsdagsreferent; men han erkender for øvrigt ogsaa, at „Social-Demokraten“ senere, Dagen efter, eller hyornaar det var, ikke var bange for

at omtale Sagen, men omtalte den; den højtærede Justitsminister giver blot sine bolschevikiske allierede Æren for, at Sagen blev omtalt. Men hele denne Opstilling af „Social-Demokraten“'s mangelfulde Referat, og hvad der fremkaldte en Tilstaaelse, o. s. v. er et Væv af Urigtigheder, ja, det er i Grunden værre end et Væv af Urigtigheder. „Social-Demokraten“ har skrevet, refererer Justitsministeren, at Militæret paa en Valgdag var udrustet med Lastautomobiler til Gadekamp, og i Anledning af, at dette er skrevet i „Social-Demokraten“, har den højtærede Justitsminister den uhorste Dristighed at sige — det findes Spalte 1669 —, at det var ikke den nuværende Regering, „men hans egen Regering“ — altsaa Ministeriet Zahle —, der havde gjort dette paa Valgdagen.

Dette er, siger jeg, en dristig Paastand, ja, dristig er egentlig et alt for mildt og godt Ord at anvende. Jeg haaber, det er af Uvidenhed, Justitsministeren har udtalt sig saaledes, at han er blevet villedt af Folk, som har givet ham urigtige Oplysninger; thi Sandhed er det ikke. Disse Militærforanstaltninger, som „Social-Demokraten“ har skrevet om, med Udrustning af Lastautomobiler har ikke fundet Sted under Ministeriet Zahle, de fandt Sted paa Valgdagen den 21. September 1920, og da var som bekendt Ministeriet Neergaard og den højtærede Justitsminister, der talte i Dag, ved Magten. Paa den Dag, den 21. September 1920, var disse af mig flere Gange omtalte Lastautomobiler første Gang udrustede og klare til Anvendelse. „Social-Demokraten“ bragte den samme Morgen en Advarsel til Militæret — man gik stadig ud fra, at det var Militæret, der havde Ansvar for saadanne Foranstaltninger — mod den Provokation, det vilde være, hvis disse udrustede Automobiler viste sig ude blandt Folket.

Jeg protesterer paa det skarpeste mod den Form for personligt Overfald ved Hjælp af Oplysninger og Beretninger, der ikke er rigtige, som Justitsministeren her har indført. Dette Overfald hvilede paa helt igennem urigtige Opgivelser, og det var og kan ikke betragtes som andet end en velment Haandsrækning til Hjemmebolschevikerne. Den højtærede Justitsminister er ligefrem en skattet Meddeler ved dette russiske Bolschevikblad, der findes her i Byen; jeg lykønsker Venstre til det gode Samarbejde, med de Konservative til den ene og Bolschevikerne til den anden Side maa de sagtens kunne komme frem i Verden.

Jeg burde imidlertid ikke blive forbavset over den højtærede Justitsminister,